

Карамаждраковъ, Икономовъ и както сте видѣли въ протоколитъ, на Иларионъ Драгостиновъ. Най-напредъ се подписахме съ инициалитъ на имената си, а после, за по-голѣма сигурностъ, да не се узнае кои сме, започнахме да се подписваме съ цифри. Всѣки имаше по едно число, каквото си избереше. Единъ се наричаше 80, други 90, 91, 104, 114, азъ се наричахъ 54, а Иларионъ 45¹/₂.

Презъ 1872 г., по настояването на Никола Стойчевъ и Христо Х. Ангеловъ, които бѣха тержумани по желѣзницата Русе—Варна (експлоатирана отъ английската компания), Иларионъ напусна своята търговска кантора и като честенъ търговецъ и знаещъ френски езикъ, постъпи за търговски агентъ при желѣзницата. Тогава турското правителство нѣмаше уредена поща и търговцитъ предаваха паритъ си на желѣзницата. На тази частъ Иларионъ бѣше станалъ агентъ и я изпълняваше отлично. Но макаръ и чиновникъ, той винаги бѣше въ услуга на комитета, чрезъ своитъ познанства съ капитана на парахода „Ориентъ“, който циркулираше между Виена и Русе три пѣти въ недѣлята и пренасяше пощата отъ Виена за Цариградъ, съ неговото съдействие много копрометирани лица се прехвърлиха въ Ромъния. Така се прехвърлиха Воловъ, Енчевъ, азъ и др.

Презъ 1872 г. въ Букурещъ се свикваше общо събрание отъ Централния Таенъ Револуционенъ Комитетъ, съ делегати отъ всичкитъ комитети въ България и Ромъния за приемането на комитетския уставъ. Русенскиятъ част. таенъ рев. комитетъ съ протоколно решение упълномощи 45¹/₂ (Илариона, който още се нарича Бериславъ) за представителъ на Народното събрание въ Букурещъ, което стана въ кжщата на Каравеловъ, заедно съ 54-я.

Съ Илариона отидохме въ Букурещъ и нощувахме две нощи у сестра му, мжжътъ на която имаше голѣмъ бакалски магазинъ. Въ Червеноводската